

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 552. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759538656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

har hørt mine Bekendelser – jeg er kommen her som en Mand – og jeg gaar, for ikke at føle mig svag i Deres Øjne jeg gaar til mit Slid blandt de Mangfoldige, der endda træller haardere end jeg. Ingen har Ret til at beklage sig; vi faar vor Høst efter vor Udsæd – og maa sige Tak til, om Vintren tænder os et venligt Mindes lille Lampe!

Hun saa' ikke paa ham; hendes Haand havde sluppet Glasset. Saa rejste hun sig langsomt, med bøjet Hoved.

Farvel, Edith! sagde han fast og tilføjede spøgende: De, som som næsten er Ulf opad Dage – og som burde være hans!

Hun gik stille hen til Gerhard, lagde sit Hoved op mod hans Skulder, seende ned for sig og sagde:

Men jeg er jo Deres!

Edith! raabte han og gemte hendes Hoved i sine Hænder.

V

Der var en lille Fugl derude – den første lille Fugl, som vaagnede i de fintknoppede Træer; Gryet, det sparsomme første Gry, sivede fra hemmelighedsfulde Kilder gennem den rene, fugtige Luft; Duggen trak Perle paa Perle ad spæde Kviste og grønlig Spirer; den første lille Fugl saa' sig om – som var den ikke ret klar over hvem og hvor? og den gav et Pip fra sig – som forstummede i Stilheden. Men dens Kammerat, en Ven eller Veninde, havde isovne hørt den svage Hilsen; og nu løftede den Hovedet, og de smaa blanke Øjne skinnede – og begge flyttede endnu engang tæt til hinanden, søgende ved de smaa fjedrede Legemers Varme Værn mod Gryets Kølighed, hvis sitrende Gys fylder alt Levende med den ubestemte Anelse om Dagens og Lysets Farer og Genvordigheder.

Hvor havde denne korte Nat, den første Vaarnat, været guddommelig skøn i sin Hengivelse og Inderlighed. Og hvad véd Fuglene ikke at fortælle derom, de, som nu skal synge Foraaret og Sommeren igennem det selvsamme simple, storladne Digt, de

vege og bløde, de vellydfyldte og muntre smaa Viser med dette Omkvæd: Alt for Dig og Alt ved Dig!

Simple og storladne Digt om den Kærlighedslykke, der er ren i sit Udspring og stærk i sin Higen dér hvor Hjærtet annammer kyskt og varmt og stolt den store Kalk fra Livets Alterdisk. Livet, det rige, mægtige, som er selve den Gud vi i al vor Skrøbelighed tilbeder.

Vege, bløde, vellydfyldte smaa Viser om den muntre Frejdighed, der fylder Brystet ved Tanken: hun er mig Alt, han er mig Alt!

Livssunde Lyd, der fra Fuglens stakkels lille Strube gennemtrænger al Dagens Virvar, al Lysets Travlhed, med den sejrende Erindring om hvad det blide Mørke tilstod og skænkte – naadigt skænked og jublende tilstod.

Øg som Gryet fra de hemmelighedsfulde Kilder vokser i raskere og raskere Strømme, indtil en gylden Skumbølge kaster sig over Land og Sø: saaledes følger Fuglens spæde Pip en stigende Trang til at udvide sig i Hymne, sprede sig i et uendeligt Kor af Lovsang over Menneskenes slumrende Boliger, over det stille Land, den svagt sukkende Sø – indtil Solen, den store Elskov, det glødende Hjærte, favner alt Levende og Livløst i ét Kys:

Vaagn op! – – – – –

Døren paa Gartnerboligen aabnedes, og en Mand traadte ud, smøgede Frakkekraven op, idet han læmpeligt trak Døren til igen; smilede, slog Kraven ned – drog Vejret dybt, som aandede han for første Gang i Verden Gryets rene, stærke, kolige Luft. Han ligesom kunde ikke bekvemme sig til at tage de to, tre Trin ned – holdt i Haanden en Nøgle, som han mekanisk gemte uden at gøre Brug af den – steg ned, saa' op imod Huset, bevægede Læberne som under Bøn – hørte den besvaret af en Fugls svage Stemme – følte Taarer ifærd med at dugge de Øjne, som han ikke fæstede nogetsteds og hastede hen ad Havegangen til Laagen, som faldt i bag efter ham, medens han med elastiske, korte, faste Skridt skyndte sig til den første Omdrejning af Vejen ind mod Byen – og var borte uden at se sig tilbage.

Men ved den modsatte Drejning af Sidevejen stod en høj, foroverbøjet Skikkelse – ubevægelig, Hovedet ludende lidt frem, Hænderne knyttede bag paa Ryggen. I det blege, magre Ansigt fulgte et Par udhævede Øjne, blodskudte, anstrengt stirrende gennem det svage Morgengry Bevægelsen af Laagen og af den Bortilende.

Skikkelsen stod saaledes en Stund, knejsede pludseligt, slog ud med den knyttede Haand, truede – syntes at svingle – rettede sig og gik med lange men varsomme Skridt hen til Laagen, igennem den og ned ad Havegangen – op til Gavldøren, hvis Greb han siddende omfattede. Et Øjeblik Spænding Døren var ikke laaset; – et Glimt som af Triumf i de udhævede Øjne – en dyb Rødmen over de gulblege Kinder og lydløs, omklamrende Gelænderet, steg Ulf Brynjulfsen opad Husets indre Trappe til Ediths Entrédør. Han ringede et sagte Slag – endnu et – lyttede; ingen Lyd derindefra; ingen Stemme; Ulf hviskede sit Navn og slog med Knoen varsomt mod Døren; den forblev lukket. Han satte sig som sønderbrudt paa Trappeafsatsen – bøjede Hovedet – dybere og dybere.

VI

Dér sad han – og han spurgte sig: er Du sindssyg, Ulf? Det forekom ham, at han var det – var «gal»; og atter vidste han ganske nøje, at han var klar over Alting – «synsk» maaske; han saa' sig selv siddende her paa Trappen udenfor Ediths Dør, saa', kendte, følte sit Legem siddende her – medens en ulegemlig Del af ham var trængt indenfor og opholdt sig i det Værelse, hvis mindste Enkeltheder i Gryets aandeagtige Skær viste sig for ham. Ligesom ved hint Morgengry – Aar tilbage – syntes han, at han havde sovet derinde, at han pludselig var vaagnet og at han igennem Vinduet højt oppe i Luften saa' de første smaa svage Rosa-Skyer over en underlig død Skorstenspipe; at han listede sig paa Taaspidserne omkring Bordet, bøjede sig, kyssede de Bøger, som Edith om